

april 2009 nieuwsbrief

Sviatoslav

Algemeen Nut
Beoogende Instelling
ANBI

Raad van aanbeveling Stichting Sviatoslav

Foppe de Haan
Arjan Erkel
Jan Bos
Geert van Tuinen

Info

Stichting Sviatoslav
W. Santemastrjitte 28
8629 PR Scharnegoutum
T 0515 - 423 681
E info@sviatoslav.com
I www.sviatoslav.com

Bankrekening nr.
Rabo: 34.06.31.252
Giro: 9.31.31.07
Kvk: 01094119

Adreswijziging

Wanneer uw adres wijzigt,
wilt u dit dan doorgeven
i.v.m. de machtigingen en
de nieuwsbrieven?

Nieuws uit

Rusland & Tadzjikistan

In deze nieuwsbrief van stichting Sviatoslav brengen wij u op de hoogte van onze activiteiten en plannen. Wij willen u bedanken voor uw (financiële) steun die wij in de afgelopen periode mochten ontvangen

Shelter (St. Petersburg)

De samenwerking met Ali Parusa (Mission Possible) loopt dermate goed dat we het shelterwerk graag willen uitbreiden. Er zijn (te)veel kinderen die op straat of in de staatsweeshuizen leven, waar niet of nauwelijks naar wordt omgekeken. Wij willen meer kinderen de kans geven in een gezinssituatie op te groeien en hen opnieuw naar school te laten gaan.

De kinderen die Vadim (onze eindverantwoordelijke in Rusland) en Tanya momenteel in de shelter opvangen worden door Russische overheidsinstanties aan ons toegewezen. Zij onderzoeken ook of de kinderen terug kunnen naar hun biologische ouders of in een pleeggezin kunnen worden opgenomen. In het jaar dat de kinderen bij Vadim en Tanya, die als 'ouders' voor de kinderen zorgen, in de shelter verblijven, wordt een goede band opgebouwd en leven de kinderen in een warme en beschermde omgeving. Als kinderen terug kunnen naar hun biologische ouders of in een pleeggezin kunnen worden opgenomen, vinden wij dit uiteraard fantastisch.

Ons droomhuis

De praktijk laat echter vaak zien dat de kinderen binnen een aantal maanden weer terug in de shelter zijn, omdat de gezinssituatie niet goed is. Graag willen wij deze kinderen een stabiele jeugd geven. Dat willen wij gaan vormgeven door de voogdijschap over deze kinderen te regelen. Natuurlijk krijgen

wij dit voogdijschap niet zomaar. Eén van de vereisten is dat 'ouders' (in dit geval Vadim en Tanya), in een geregistreerd huis wonen. Momenteel wonen Vadim en Tanya in de shelter, die geregistreerd staat op Mission Possible waardoor zij nu geen voogdijschap mogen aanvragen. Om dit probleem op te lossen hebben wij inmiddels een huis op het oog, net buiten de stad Sint Petersburg. Als wij dit huis zouden kopen, kunnen Vadim en Tanya hierop geregistreerd worden. Dit zou betekenen dat wij meerdere voogdijschappen kunnen aanvragen, waardoor wij meer kinderen een stabiele jeugd kunnen bieden. Om dit huis te kunnen kopen hebben we nog een bedrag van € 50.000 nodig. Als wij dit bedrag bij elkaar hebben, kunnen wij het project aanmelden bij het NCDO. Het NCDO zal ons bedrag dan verdubbelen. Hiervoor hebben wij wel uw hulp nodig! Wilt u ook een steentje bijdragen? Dan kunt u een bijdrage overmaken op bankrekeningnummer 1288.58.494 o.v.v. proj. opvang straatkinderen.

Rusland

In Rusland doen zich de nodige ontwikkelingen voor. In het ziekenhuis voor kinderen met kanker, waar wij sinds 2003 actief zijn, is momenteel één persoon hoofdverantwoordelijk, nl. Ira, die onder andere de pastorale zorg op zich neemt. Naast Ira werken er momenteel nog drie andere medewerkers. Samen zorgen zij ervoor dat de speelzaal iedere dag open is, zodat de kinderen ondanks hun ziekte toch ook weer even kind kunnen zijn. Daarnaast worden er steeds meer Russische organisaties actief binnen dit ziekenhuis. Wij vinden dit een positieve ontwikkeling. Want wat is nu beter dan dat Russische organisaties zich zelf over deze kinderen ontfermen? Wij zijn momenteel dan ook aan het onderzoeken of wij misschien een stapje terug kunnen doen. Dit betekent echter niet dat wij ons project in dit ziekenhuis willen stoppen, hoe het in de toekomst ook mag lopen. Wij onderhouden zeker onze contacten en blijven ondersteuning bieden waar dat nodig is.

Oisha op het lyceum

Begeleid wonen project

Tadzjikistan

In februari jl. bracht Tjitze Walinga een bezoek aan Tadzjikistan om met eigen ogen de stand van zaken met betrekking tot het begeleid wonen project, het studieproject en de ontwikkelingen in het internaat te bekijken. Dit bezoek heeft tot een aantal nieuwe ontwikkelingen geleid die wij u niet willen onthouden.

In de vorige nieuwsbrieven heeft u kunnen lezen over onze plannen omtrent het begeleid wonen project in Tadzjikistan. Omdat het studieproject een groot succes is, en wij de kinderen die momenteel in het internaat in Gissar wonen graag uit hun erbarmelijke omstandigheden willen halen, is ons plan het studieproject grootschalig uit te breiden. Ons doel is om op een terrein meerdere woonvormen te bouwen waarin kinderen onder begeleiding kunnen wonen, naar school kunnen gaan en bijv. fysiotherapie kunnen krijgen.

Hiervoor is natuurlijk wel grond nodig. Wij hebben daarom ons plan gepresenteerd aan het Tadzjiekse ministerie. De medewerkers van het ministerie waren uitermate positief. We hebben inmiddels 30.000 m² toegewezen gekregen. Onze handen jeuken dan ook om hiermee aan de slag te gaan, maar toch willen wij hier nog even mee wachten. De

Nieuwbouwplan

huidige onstabiele situatie in Tadzjikistan en de kredietcrisis hebben ons doen besluiten dit project een stapje langzamer te gaan uitvoeren. Dit betekent niet dat wij onze plannen niet willen doorzetten. Wij gaan nu eerst investeren in personeel dat binnen het begeleid wonen project werkzaam zal zijn, zodat zij straks voldoende capaciteiten hebben om het project draaiende te houden. Wij hebben besloten eerst kleinschalig verder te gaan en het studieproject uit te breiden.

Studieproject

Op dit moment kunnen wij 27 kinderen opvangen in de studiefat en het studiehuis. Omdat wij bij de kinderen zoveel positieve ontwikkelingen zien, hebben wij besloten ons studieproject uit te breiden met een

derde flat. Het appartement dat wij hiervoor willen gebruiken, grenst aan het appartement waar wij ons studieproject zijn begonnen en waar momenteel al 7 jongeren worden opgevangen. Een perfecte locatie met veel voordelen. Doordat deze twee appartementen aan elkaar grenzen, is er onlangs een opening in een muur gemaakt, zodat wij van twee appartementen één kunnen maken. Op deze manier hebben wij bijvoorbeeld maar één keuken nodig voor totaal 16 personen. Dat scheelt aanmerkelijk in de kosten. Daarnaast denken wij dat dit ook een positieve uitwerking op de kinderen zal hebben: de kinderen die nu al in deze flat wonen, kunnen de 'nieuwe' kinderen straks begeleiden. Hierdoor leren ze o.a. samenwerken en dat is weer goed voor hun persoonlijke ontwikkeling. In april a.s. zal er een container met goederen voor het nieuwe appartement naar Tadzjikistan worden vervoerd. In de zomer van 2009 zal dan een groep Nederlandse jongeren naar Tadzjikistan gaan om het nieuwe appartement een flinke opknappbeurt te geven. Het appartement wordt door de Nederlanders ingericht, zodat de nieuwe groep kinderen er in september 2009 kan wonen. Vanaf dat moment kunnen zij dan ook naar school gaan.

Internaat

De omstandigheden in het internaat zijn helaas nog onveranderd. De kinderen worden nog steeds verwaarloosd en zijn min of meer aan hun lot overgelaten. Ouders die hun kind naar het internaat brengen, krijgen tijdens het introductiegesprek mooie praatjes te horen. Bij de rondleiding door het internaat mogen zij alleen het 'mooiste' gedeelte van het internaat zien. Zodra de ouders het internaat verlaten, worden de kinderen naar een oude kamer gebracht, vol met rotzooi en ongedierte. De kinderen mogen hier niet met hun ouders over praten, dus houden zij zich angstvallig stil. De directeur wil de documenten van de kinderen (documenten die o.a. nodig zijn om een kind naar school te laten gaan) niet meer terug geven aan de ouders of anderen. Daardoor is het onmogelijk de kinderen uit het internaat te halen. Ook voor ons is het moeilijk om de kinderen uit het internaat te halen en over te plaatsen naar ons studieproject. Inmiddels weten wij de juiste wegen te bewandelen en kunnen wij met behulp van onze Tadzjiekse jurist langzaam maar zeker de kinderen uit het internaat te halen. Eén van de kinderen die wij onlangs uit het internaat hebben kunnen halen, is Ganjina, een meisje van vijftien jaar oud.

Ganjina

Ganjina in haar nieuwe schoolkostuum met haar moeder

Ganjina is een vrolijke meid, die 15 jaar geleden het levenslicht zag in Waghdat (een dorp 20 km vanaf Dushanbe, de hoofdstad van Tadzjikistan). Ganjina woonde hier samen met haar vader en moeder, een zus (20) en zusje (7) en twee broers van 18 en 17. De oudste broer heeft een geestelijke handicap. Zij vormden een gelukkig gezin tot drie jaar geleden: Ganjina's vader overleed aan slokdarmkanker. De hele familie mist hem enorm, Ganjina kan niet over hem praten zonder te huilen. Haar vader werkte als monteur en was dus kost-

ging Ganjina dagelijks naar school. Tussen haar elfde en veertiende levensjaar heeft Ganjina veel in het ziekenhuis gelegen vanwege een heupafwijking. Daar is zij mee geboren. De diverse operaties hebben geen enkel zichtbaar resultaat opgeleverd. Begin november 2008 bracht Ganjina's moeder haar naar het internaat in Gissar, omdat zij niet op de reguliere scholen werd toegelaten vanwege de heupafwijking. Ganjina omschrijft dit als de verschrikkelijkste tijd van haar leven: "Ik zat daar tussen allemaal vreemde

geen geld om haar in de weekenden naar huis te laten gaan, een reis van ongeveer € 7,00. Eind december jl. kwam de moeder van Ganjina haar ophalen. Om haar kind te kunnen meenemen, vertelde zij de directeur van het internaat dat Ganjina voor een operatie naar St. Petersburg moest. Ganjina was diep bedroefd omdat zij nu alweer naar het ziekenhuis moest, zij had daar al zoveel tijd doorgebracht. In de auto vertelde haar moeder dat zij naar een andere plaats zou gaan, namelijk het studiehuis van stichting Sviatoslav. "Ik ben zo blij en dankbaar dat ik deze kans heb gekregen."

Ganjina heeft het ontzettend naar haar zin in het studiehuis. Zij biedt de helpende hand waar het maar kan en geniet met volle teugen. Wij hebben inmiddels röntgenfoto's van haar heup laten maken, die door dokter Bos zijn beoordeeld. Vanaf eind maart zal zij onderwijs gaan volgen op het lyceum waar ook de andere kinderen van het studieproject naar toe gaan. Haar droom is om journaliste te worden, zodat zij met haar verdiende geld haar familie financieel kan ondersteunen.

Tjitze Walinga is blij dat hij kinderen als Ganjina kan helpen. "In het studiehuis bloeien deze kinderen weer helemaal op en kunnen zij volledig zichzelf zijn. Zo had ik nooit gedacht dat achter zo'n vrolijke meid zoveel verdriet zat. In het studiehuis vormen de jongeren en hun begeleiders één grote familie waarin iedereen zichzelf kan zijn, waar gevoelens bespreekbaar gemaakt worden en waar emoties getoond mogen worden. Dit is voor de kinderen ontzettend belangrijk omdat zij al zoveel hebben meegemaakt."

Vieze koude slaapkamer internaat

winner binnen het gezin. Na het overlijden is Ganjina's broer, toen 14 jaar oud, gestopt met school en aan het werk gegaan om het gezin financieel te onderhouden. Tot haar elfde jaar

kinderen. Het was er ontzettend koud, waardoor er o.a. problemen met mijn knie zijn ontstaan. Ik voelde mij verlaten en alleen en heb daar heel wat afgehuild." Haar familie had

Financiële ondersteuning

Wilt u ook een bijdrage leveren ter ondersteuning van de kinderen van Rusland en Tadzjikistan?

Dit kan al vanaf € 2,50 per maand!

Van uw bijdragen financieren wij o.a. onze Russische en Tadzjikse medewerkers. U kunt ons ondersteunen door een machtingskaartje in te vullen. Dit kaartje kunt u aanvragen via info@sviatoslav.com

Adopteer financieel een kind in Tadzjikistan Voor maar € 45,- per maand geeft u een kind een toekomst. De folder kunt u aanvragen via info@sviatoslav.com of 0515.423681.

Nieuwsbrief wordt gesponsord door

drukkerij van der eems

Tornike en zijn zusje Tatia, december 2008

In Memoriam – Tornike (14)

Veertien jaar geleden zag Tornike het levenslicht in Georgië, een land dat grenst aan Rusland. In de eerste jaren ontwikkelde hij zich als een vrolijk en levenslustig kind. Tot zijn achtste levensjaar leidde hij een onbezorgde jeugd. Dit veranderde toen er bij hem kanker werd geconstateerd. Zijn grootste angst werd bewaarheid: de artsen konden zijn been niet redden, een amputatie was onvermijdelijk. Tornike moest niet alleen een zware operatie ondergaan, hij moest ook afscheid van zijn been nemen. Dat viel natuurlijk niet mee. Na de amputatie van zijn been had Tornikes familie geen geld meer om de benodigde medicijnen te betalen. Met behulp van onze sponsors konden wij gelukkig een steentje bijdragen en de medicijnen financieren. Gelukkig kreeg Tornikes leven weer een positieve wending toen hij genezen werd verklaard. Het duurde nog wel een lange tijd voordat hij weer helemaal de oude was. De revalidatie duurde een aantal maanden, maar leverde uiteindelijk wel de nodige resultaten op. Tornike ging weer naar school, was in vele dingen actief en speelde zelfs weer voetbal! Helaas sloeg het noodlot een jaar geleden opnieuw toe.

Tornike en Tjitze, 2003

De kanker kwam terug. Van de moeder van Tornike ontvingen we in december jl. een noodkreet. Beide ouders hadden inmiddels hun baan verloren omdat Tornike veel zorg nodig had. Er waren weinig financiële mogelijkheden meer voorhanden om Tornikes behandelingen te betalen. Daarnaast waren er in Tbilisi, de woonplaats van Tornike en zijn familie in Georgië, weinig medische mogelijkheden. Kortom: de ouders van Tornike zaten met hun handen in het haar. Hoe konden ze hun zoon nu nog helpen?

Natuurlijk wilden wij onze vriend Tornike en zijn familie een helpende hand bieden, maar hoe? Wij namen contact op met de vrouw van de president van Georgië om te kijken wat zij voor Tornike en zijn familie kon betekenen. Daarnaast namen wij contact op met het AMC in Nederland om te inventariseren welke medische mogelijkheden er waren. Helaas ging er nogal wat tijd voorbij voordat er een duidelijk plan op tafel lag. Ondertussen ging de gezondheidstoestand van Tornike langzaam maar zeker achteruit. Hij kreeg last van ernstige benauwdheidsklachten. Daardoor kon een operatie niet uitblijven. Een ziekenhuis in Georgië durfde de operatie aan. Deze operatie verliep succesvol, maar helaas begaf Tornikes hart het de ochtend na de operatie. Tornike vond het mooi dat wij hem na al die jaren niet vergeten waren. Hij keek er dan ook naar uit om ons, en met name Tjitze Walinga, terug te zien. Helaas mocht het niet zover komen... Tornike overleed op veertienjarige leeftijd.

We always remember you with great love, and thank you for your care about Tornike. Tornike was very glad to have a touch with his friend again. Yours sincerely Tina. (mother of Tornike)